

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce **E. P.**, bytem E., Germany, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25 (dále jen **ČSSZ** či **ČSSZ Praha**), v řízení o žalobě ze dne 12.2.2011 proti rozhodnutí žalované ze dne 22.12.2010 č.j. X o *starobní důchod*,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ČSSZ Praha ze dne 22.12.2010 č.j. X se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 24.3.2011 prostřednictvím žalované se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 22.12.2010, jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila rozhodnutí ze dne 27.7.2010 č.j. X, kterým byl žalobci přiznán od 14.12.2004 starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), s přihlédnutím k článkům 46 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a počínaje 1.5.2010 i s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009.

Žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím žalované ze dne 22.12.2010, neboť nárok na starobní důchod v ČSR mu vznikl 14.12.2004, ale vyplácen byl teprve od 24.6.2005 s odvoláním na § 55 odst. 2 zákona ve znění účinném do 31.12.2008. Usnesením soudkyně JUDr. Charvátové ze dne 25.3.2011, když žaloba doručená zdejšímu soudu dne 24.3.2011 prostřednictvím žalované neobsahovala zákonem (zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen **s.ř.s.**) stanovené náležitosti, byl žalobce vyzván k doplnění a upřesnění žaloby ve lhůtě do 1 měsíce od doručení usnesení, které ale bylo opakovaně žalobci zasláno, a to třikrát (dvakrát byla písemnost vrácena soudu, protože si ji po uloženou dobu žalobce nevyzvedl) a doručeno mu bylo až dne 20.6.2011 dle dodejky.

V doplnění žaloby ze dne 16.7.2011 žalobce také uvedl, že o nároku na starobní důchod ze strany ČSSZ byl vyrozuměn Německou stranou 19.8.2010 v době, kdy již dostával dva roky důchod od ní na základě Německého cizineckého zákona. ČSSZ přiznala důchod jednáním ze dne 27.7.2010 a vyrozuměla o tom Německou stranu; do té doby nebyl ČSSZ nikdy upozorněn na možnost podání žádosti o důchod u ČSSZ, a jestli v tomto případě platí „neznalost zákona neomlouvá“, tak to nevidí správně; žádal o spravedlivé rozhodnutí. Žalobce však neoznačil důkazy, které má soud provést k prokázání jeho tvrzení, neupřesnil žalobní bod, z něhož musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a ani nezformuloval petit (*požadovaný výrok rozsudku*) v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.

Ze zasláné kopie *napadeného rozhodnutí ze dne 22.12.2010* a jeho velmi stručného odůvodnění vyplývá, že žalobce v námitkách ze dne 22.11.2010 namítal zánik nároku na doplatek důchodu před 24.6.2005 a zároveň poukazoval na to, že ve výpočtu odpracovaných let v ČR nejsou uvedeni všichni zaměstnavatelé a také požadoval prodloužení lhůty, aby mohl tyto údaje dodatečně sdělit; žalovaná citovala § 55 odst. 2 zákona ve znění účinném do 31.12.2008 a upozornila žalobce na možnost uplatnění dalších prokazatelných dob pojištění i po skončení námitkového řízení a dále uvedla, že vzhledem k tomu, že žalobce uplatnil žádost o starobní důchod u Deutsche Rentenversicherung Knappschaft B. S. B. dne 24.6.2008, ČSSZ rozhodla, že nárok na doplatek za dobu před 24.6.2005 (3 roky před 24.6.2008) podle § 55 odst. 2 zákona zanikl.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 22.3.2011 při zaslání žaloby mimo jiné zdůraznila, že žalobce prostřednictvím německého nositele pojištění uplatnil dne 24.6.2008 žádost o starobní důchod, která jí byla doručena dne 8.9.2008. Žalobce získal nárok na starobní důchod dne 14.12.2004, aniž by bylo třeba přihlédnout k uvedeným Nařízením, protože na území ČR získal nejméně 25 roků pojištění; bylo toliko na žalobci, zda uplatní žádost o tuto dávku důchodového pojištění, když navíc podmínku získání potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod podle českých právních předpisů splnil i bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným na území Německa podle německých právních předpisů. Žalobce toto neučinil již v roce 2004, ale žádost o starobní důchod prostřednictvím německého nositele pojištění uplatnil až dne 24.6.2008, a učinil tak zcela v kontextu s § 82 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., když s ohledem na mezinárodní prvek je touto institucí nositel pojištění členského státu, a na předepsaném tiskopise. Jak se uvádí v § 81 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., toto řízení o přiznání dávky důchodového pojištění lze zahájit pouze z podnětu účastníka a nemůže být zahájeno nositelem pojištění z úřední povinnosti. Pojištěnec tak má možnost svobodně se rozhodnout, zda-li žádost o dávku důchodového pojištění uplatní či nikoliv. Rovněž toliko od vůle pojištěnce se odvíjí, jakou konkrétní dávku požaduje přiznat. K tomu účelu je nezbytné, aby žádost o dávku byla uplatněna na předepsaném tiskopisu a byly vyplněny všechny potřebné a relevantní údaje pro jednoznačné řízení, aby nositel pojištění mohl o nároku pojištěnce rozhodnout pokud možno bez dalšího případného šetření a prokazování rozporných údajů. Z obsahu žaloby, tak jak ji žalobce formuloval, žalovaná usoudila, že předmětem sporu je snaha žalobce o poukázání doplatku starobního důchodu od data přiznání, tj. od 14.12.2004, což žalobce odůvodňuje tím, že si dříve než v roce 2008 (24.6.2008) žádost uplatnit nemohl. Svým vyjádřením se žalovaná snažila dokázat, že

námítky žalobce jsou irelevantní, proto i nadále trvala na svém rozhodnutí ze dne 22.12.2010 a navrhla zamítnutí žaloby.

Ze zasláního dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce soud zjistil, že skutečnosti uvedené žalovanou ve vyjádření ze dne 22.3.2011, jehož stejnopis byl zaslán i žalobci, odpovídají obsahu tohoto spisu. Soud však zjistil, že rozhodnutí ze dne 27.7.2010 o přiznání starobního důchodu žalobci dle 29 písm. a) zákona a s přihlédnutím k článku 46 odst. 1 Nařízení rady (EHS) č. 1408/71 a počínaje 1.5.2010 i s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 od 14.12.2004 ve výši 5.660,-Kč měsíčně bylo předáno Poště Praha 5 k doručení žalobci dne 30.7.2011, ale nezjištěného dne bylo vráceno zpět s tím, že nebylo vyzvednuto adresátem. Nelze však zjistit důvod, proč bylo žalobci zasláno rozhodnutí ze dne 27.7.2010 celkem třikrát a nebylo postupováno v souladu s § 22 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), přičemž nebyl ani zřejmý důvod nevyzvednutí zaslanych písemností žalobcem v místě bydliště. Žalovaná také nezkoumala, zda námítky byly podány v zákonné lhůtě a ani neodstranila nedostatky námitek ze dne 22.11.2010 doručených žalované dne 29.11.2010, ačkoliv z nich nelze jednoznačně dovodit, co žalobce namítá proti napadenému rozhodnutí.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen **správní orgán**). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Podle § 29 písm. a) zákona ve znění platném k datu 14.12.2004, tj. datu přiznání důchodu, pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen *důchodový věk*).

Dle § 88 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, námítky se podávají orgánu sociálního zabezpečení, který rozhodnutí vydal. Námítky musí obsahovat stejné náležitosti jako odvolání podané podle § 82 správního řádu.

Podle § 82 odst. 1, 2 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen **správní řád**) lze odvoláním napadnout výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo jeho vedlejší ustanovení; odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřípustné. Odvolání musí mít náležitosti

uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Včasná žaloba neobsahovala zákonem stanovené náležitosti (§ 71 s.ř.s.) a ačkoliv byla zdejšímu soudu doručena dne 24.3.2011, tehdy vyřizující soudkyně usnesením ze dne 25.3.2011 vyzvala žalobce k doplnění a upřesnění žaloby ve lhůtě do 1 měsíce ode dne doručení usnesení, ačkoliv lhůta k podání žaloby a tudíž k rozšíření žalobních bodů vzhledem k doručení rozhodnutí ze dne 22.12.2010 žalobci dne 29.12.2010 uplynula již dne 28.2.2011. Předmětné usnesení ze dne 25.3.2011 se žalobci nepodařilo opakovaně doručit, neboť dle údajů na obálce si písemnost v tam uvedené lhůtě nevyzvedl, bylo mu nakonec doručeno až dne 20.6.2011 a žalobce žalobu doplnil podáním ze dne 16.7.2011, ale ani v něm nesplnil požadavky soudu. Ani soud není oprávněn domýšlet, jakých pochybení dle žalobce se žalovaná dopustila a porušila konkrétní ustanovení příslušného předpisu.

V této věci byla opatřením místopředsedy Krajského soudu v Plzni JUDr. Václava Roučky ze dne 7.7.2011 dle § 44 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, věc přidělena k vyřízení JUDr. Aleně Hocké v důsledku změny rozvrhu práce uvedeného soudu účinné od 1.7.2011 místo dosud vyřizující soudkyně JUDr. Olgy Charvátové.

Žalobce se podanou žalobou v této věci domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru o důvodnosti *žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 22.12.2010*. Soud po přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí žalované ze dne 22.12.2010 dospěl k závěru i *s přihlédnutím k ustanovení § 67 odst. 2 věta první a § 68 odst. 1 až 6 správního řádu* (rozhodnutí se vyhotovuje v písemné formě, obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků a ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků; v odůvodnění se uvedou důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků), že *žalovaná do rozhodnutí ze dne 22.12.2010 úvahy požadované správním řádem neuvedla, protože žalobce nevyjádřil jednoznačně důvody nesouhlasu s rozhodnutím ze dne 27.7.2010 a žalovaná neučinila ani pokus o odstranění vad námitek, neuvedla ani žádné informace o tom, zda vůbec byly podány v zákonné lhůtě námítka nazvané žalobcem „odvolání“ datované 22.11.2010, poté předané k poštovní přepravě dne 23.11.2010 a doručené žalované dne 29.11.2010*. Jak totiž vyplývá z dávkového spisu, žalovaná rozhodnutí ze dne 27.7.2010 předala Poště Praha 5 k doručení žalobci dne 30.7.2010 a obálka obsahující rozhodnutí nebyla žalobcem do 13.8.2010 vyzvednuta, proto byla vrácena žalované nezjištěného dne. Následně žalovaná, aniž by postupovala dle § 22 správního řádu a ustanovila žalobci opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d), mu podáním ze dne 1.9.2010 a poté ještě 26.10.2010 znovu zaslala rozhodnutí ze dne 27.7.2010, protože jí bylo vráceno poštovním doručovatelem, jak uvedla, ale žádné doklady o vrácení zásilky (např. obálky) či o doručení (dodejka) nejsou v dávkovém spisu založeny, ač rozhodnutí ve věcech důchodového pojištění se doručují do vlastních rukou (§ 90 odst. 1 písm. a) zák. č. 582/1991 Sb.); tudíž není ani zřejmé, kterého dne bylo rozhodnutí ze dne 27.7.2010 žalobci doručeno a *zda tedy byly*

námítky podány včas. Rovněž námitky žalobce nebyly v souladu s citovaným § 82 odst. 2 správního řádu, přesto žalovaná nevyzvala žalobce k doplnění, protože pokud nesouhlasil s rozhodnutím o přiznání starobního důchodu, měl to v námitkách rozvést a případně doložit důvod nesouhlasu či svá tvrzení upřesnit, jelikož správní orgán není oprávněn domýšlet důvod nesouhlasu pojištění.

V souladu s § 88 zákona č. 582/1991 Sb. ve znění platném od 1.1.2010 je smyslem námitkového řízení přezkoumat rozhodnutí správního orgánu tak, aby na konkrétní nesouhlas a námitky účastníka řízení byla dána zcela přesvědčivá, srozumitelná a jasná odpověď formou správního aktu a vyjasnění toho, jakým způsobem k předmětnému rozhodnutí správní orgán dospěl, což v dané věci však není. Pokud účastník řízení, tj. žalobce, nezjistí z rozhodnutí jeho důvody, nemůže se proti němu účinně bránit a celé další řízení - správní i následné soudní - po podání žaloby pak postrádá svůj primární význam.

Soud rovněž nemohl přehlédnout s ohledem na zjištěné skutečnosti, že v této věci nebyla naplněna zásada, že odvolací orgán se v odůvodnění rozhodnutí o odvolání (tj. námitkách) musí vypořádat se všemi důvody uvedenými v odvolání a uvést, o které právní předpisy a jejich ustanovení se při rozhodování opírá a jakými úvahami se při jejich použití řídil; pokud tak neučiní, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s.ř.s.), jak vyplývá i z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně (dále jen *NSS*), který se k otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí vyslovil rozšířeným senátem v *usnesení ze dne 19.2.2008, č.j. 7Afs 212/2006-74*, v němž uvedl, že: „*je nepřezkoumatelné takové rozhodnutí odvolacího správního orgánu, pokud rozsah provedeného správního přezkoumání nenalezne odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu*“. K otázce přezkoumatelnosti správních aktů se vyjádřil NSS také v *rozsudku č.j. 7Afs 1/2010-53 ze dne 4.2.2010*, v němž v návaznosti na shora citované usnesení rozšířeného senátu konstatoval: „*Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí v důsledku nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Pakliže správní orgán vydá rozhodnutí, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž z jeho odůvodnění nelze ničeho zjistit (obsah a důvody jeho vydání), je zcela opodstatněný názor soudu, že je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné a je třeba jej pro tuto vadu zrušit*“.

S ohledem na shora uvedené proto soudu nezbylo než rozhodnout o zrušení předmětného rozhodnutí, jelikož z jeho odůvodnění je zřejmé, že žalovaná si dovodila, co pravděpodobně žalobce podanými námitkami mínil, protože obsah shora citovaného „*odvolání*“, tj. námitek, ve smyslu poučení na rozhodnutí ČSSZ ze dne 27.7.2010, není vůbec srozumitelný, a tudíž není ani patrné, co namítá a čeho se vlastně žalobce dožaduje – jasné je pouze to, že žádá o prodloužení lhůty kvůli tomu, aby mohl dodatečně sdělit všechny zaměstnavatele v ČR, kteří nejsou uvedeni. Rovněž není ani patrné, zda se žalovaná vůbec zabývala otázkou včasnosti podání námitek, když není k dispozici doklad o doručení rozhodnutí ze dne 27.7.2010, jak konstatováno shora. Rychlost řízení však nelze upřednostnit před jeho kvalitou, i když je stanovena správním řádem lhůta pro rozhodnutí o námitkách.

Napadené rozhodnutí žalované je tudíž nepřezkoumatelné, když nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, která je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, zjišťuje soud *ex offio*. K učinění takového závěru soudem není zapotřebí namítání nepřezkoumatelnosti žalobcem; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se námitkami žalobce musel věcně zabývat (viz rozsudek NSS ze dne 9.6.2004 sp.zn. 5A 157/2002 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004). *V této věci žalobce nenamítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, pouze vyjádřil nespokojenost s rozhodnutím ze dne 22.12.2010 a dožadoval se spravedlivého soudního přezkoumání. Soud však nezjistil ohledně rozhodnutí předcházejícího, tj. rozhodnutí ze dne 27.7.2010, že by nebylo v souladu s příslušným zákonem a předpisy souvisejícími, proto toto rozhodnutí nezrušil.*

Soud tudíž ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalované ze dne 22.12.2010 zrušil pro zjištěné vady řízení, tj. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti (§ 76 odst. 1, § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 s.ř.s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, jak vyplývá z výroku *I. rozsudku*. Za tohoto stavu se soud věcně nezabýval námitkami žalobce uvedenými v žalobě, které nebyly zcela jasné a dostatečně srozumitelné.

Žalovaná tedy v této věci nejprve vyzve žalovaného k doplnění podaných námitek, aby jejich obsah odpovídal citovanému § 82 odst. 2 správního řádu - zejména v čem je spatřován v rozhodnutí ze dne 27.7.2010 rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, *pokud byly námitky podány v zákonné lhůtě a žalobce na nich i nadále setrvává*. Teprve poté vydá nové rozhodnutí, jímž bude realizovat rozsudek Krajského soudu v Plzni sp.zn. 16Ad 27/2011 ze dne 30.3.2012, jehož výrok i odůvodnění bude zcela v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a rovněž i s příslušnými ustanoveními zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění.

Soud ještě podotýká, že právním názorem soudu je žalovaná vázána, jak vyplývá z ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. a rovněž připomíná, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. *v této věci k datu 22.12.2010*. Rovněž se soud omlouvá za délku tohoto řízení spočívající v objektivních okolnostech.

O náhradě nákladů řízení (výrok *II. rozsudku*) bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, však náhradu nákladů řízení nepožadoval.

*Pro informaci žalobce soud zdůrazňuje, že ČSSZ neodpovídá za úkony německého nositele pojištění a ani neodpovídá za to, že žalobce se nestaral o svá práva dostatečným způsobem např. i ohledně toho, že již od 1.9.2002 nabyla platnosti Smlouva mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o sociálním zabezpečení č. 94/2002 Sb. m. s. (dále jen **Smlouva**), což bylo známo jak žalované tak i německému nositeli pojištění. Žalobce proto měl dostatek času se s obsahem Smlouvy seznámit, případně se informovat i u německého nositele pojištění a požádat si o starobní důchod tak, aby nemuselo dojít k použití*

§ 55 odst. 2 zákona. Tyto skutečnosti nelze v žádném případě klást za vinu žalované, protože ta není povinna informovat jednotlivé pojištěnce o tom, že jim vznikl nárok na starobní důchod a splňují i podmínky pro přiznání výplaty tohoto důchodu, ale naopak je povinna rozhodnout o všech žádostech podaných pojištěnci, i když jim nárok na důchodovou dávku nevznikl pro nesplnění zákonem stanovených podmínek. Bylo tedy pouze věcí žalobce, kdy si požádal o přiznání starobního důchodu; jelikož si o tento důchod požádal až dne 24.6.2008 u německého nositele pojištění, který žádost na příslušném tiskopisu zaslal s ohledem na doby pojištění získané v ČR i žalované, již byla žádost doručena dne 8.9.2008, musela žalovaná právě na základě § 55 odst. 2 zákona (citovaného v rozhodnutí ze dne 22.12.2010) rozhodnout o tom, že výplata starobního důchodu přiznaného od 14.12.2004 nenáleží před 24.6.2005, to je 3 roky před podáním žádosti o důchod (24.6.2008). V tomto směru rozhodla žalovaná naprosto správně a v souladu s tehdy platným zněním § 55 odst. 2 zákona, i když s tím žalobce nesouhlasí. Je ale pouze věcí žalobce, aby si uvědomil, že žalovaná je povinna se řídit při rozhodování o podaných žádostech pojištěnců zákonnými předpisy, stejně jako příslušný soud.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30.března 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně